

Sayın Yargıçlar,

İddianamenin 221. sayfasında gösterilen nedenlerle TCK 141/5. maddeye göre cezalandırılmam isteniyor.

Savcılığın tesbit etmiş olduğu kanıtları şöylece sıralayabilirim:

- 1- Sayın Nabi YAĞCI'nın ifadelerinde adımın geçmiş olması,
- 2- DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası üyesi olmam,
- 3- Maden-İş'in Pendik ve Gönen seminerlerine katılmam,
- 4- Nabi Yağcı'nın ifadelerinde adları geçen:

Nihat Tokmak, Mehmet Karaca, Ekrem Aydın, Halit Erdem'i tanımış olmam,

- 5- TKP yayınlarının ev ve işyerime postayla gönderilmiş olması,
- 6- Behice Boran'ın cenaze törenine katılmış olmam,
- 7- Otomobil-İş Sendikası Genel Sekreterliğine getirilmiş olmam,

İşte savcılık bu nedenlerle benim cezalandırılmamı istiyor.

Aşağıda bu konulara değineceğim. Ancak bu konuların suçlama nedeni olarak getirilmesini son derece şaşırtıcı bulduğumu da söylemek isterim. Gerçekten durum son derece vahimdir. DGM Savcıları, benim günlerce gözaltında kalmam için emirler vermişler, bununla da kalmamışlar, yukarıda saymış oldukları yedi konu nedeniyle yıllarca hapis cezasıyla cezalandırılmamı istemişler.

Savcılar bununla da kalmamışlar, dosyadaki bilgileri tahrif ederek iddianameye geçirmişlerdir.

Aşağıda, hakkımda gösterilen kanıtlara karşı beyanımı sunmadan önce "neden böyle bir davanın içine sokulduğum" konusundaki görüşlerimi sunayım:

Sayın Yargıçlar,

Ben 60.000 üyesi olan Otomobil-İş Sendikası'nın Genel Sekreteriyim. Sendikam temsil ettiği üyelerinin ekonomik ve demokratik haklarını hukuk ilkeleri çerçevesinde korumaya ve geliştirmeye çalışmakta, bu konuda işverenlere karşı ödünsüz mücadele vermektedir. Bu nedenle sermaye çevrelerinin saldırılarına hedef olmuştur. Ben bu suçlama ve saldırıların, özünde sendikama yönelik olduğunu düşünüyorum. Sendikam işçi hak ve çıkarları doğrultusunda kararlı bir mücadele vermekte, gücünü üyesi bulunan onbinlerce işçiden almaktadır. Sendikal demokrasiyi bütün boyutlarıyla yaşama geçirmektedir. İşte, ülkemiz patronları ve patron örgütlerinin rahatsızlık duymaları bundandır. Esasen sendikamıza yönelik saldırılar, genelin bir parçasıdır. Gerçekten de özellikle 1980 sonrasında bütün bunalımların nedeni olarak işçiler ve onların ekonomik, demokratik örgütleri olan sendikalar gösterilmiş, onlara karşı düşmanca tutumlar alınmıştır.

Yarım milyonu aşkın üyesi olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu bir gecede kapatılıvermiş, mallarına el konulmuş, yöneticileri tutuklanmış-
tır. TÜRK-İŞ ve bağlı sendikalar ile bağımsız sendikaların faaliyetleri
durdurulmuştur. Daha sonra da yürürlüğe konulan yasalarla sendikaların ça-
lışma alanı alabildiğine daraltılmış, sendikalar serbest sözleşme dahi yapamaz
kurumlara dönüştürülmüştür. Ülkemizde özgür bir toplu iş sözleşmesi düze-
ni de yoktur. Oysa dünyada demokrasinin varolduğu toplumlarda görülen odur
ki, sendikalar demokrasilerin olmazsa olmaz koşullarıdır.

Ülkemizde bir yandan demokrasiden söz edilirken diğer yandan sendi-
kasızlaştırmaya yönelik pek çok hukuki ve fiili uygulamalar yapılmaktadır.
Sözleşmeli personel, kapsam dışı personel, taşeron firma vb. uygulamalar
sendikasızaştırmayı hedeflemekte, fiilen örgütlü işçinin gücünü kırmak-
tadır. Sendikal etkinliği ortadan kaldırmaya yönelik grevle ilgili pek çok
anti-demokratik yasak bugün de yürürlüktedir.

Genelde tüm sendikalara, özelde sendikamız Otomobil-İŞ'e yönelik
baskılar sürüyor. Nitekim 1983'ten günümüze sendikamızda yaklaşık 8.000 işçi
arkadaşımızın işine son verilmiştir. Yıllardan beri çeşitli baskılarla kar-
şılaştığı halde sendikamızın saflarını terk etmeden mücadelesini kararlı
bir biçimde sürdüren onbinler bizim onurumuzdur.

Bugün benim de böylesi bir davaya katılmam bu baskılar zincirinin
bir halkasıdır. Amaç, açıkca sendikamıza ve mücadele veren işçilere, yöne-
ticilere gözdağı vermektir. İşçilere yönelik sürdürülen baskılar artık
son bulmalıdır. İşçilere doğal suçlu gözüyle bakılmamalıdır.

Bugüne değin ülkemizde çok sayıda sendikacı yargılandı, işkence
gördü ve hatta yaşamını yitirdi. Bunları hatırlayınca benim bu kadar cılız
ve dostlar alışverişte görsün diye yargılanmam hiç önemli değildir. Yaşa-
mımın her anının hesabını vermeye hazırım. Ancak önemli olan bana demokra-
tik kamuoyunun da "Demokrasi davası" denilen bu davada sanık rolü verilme-
sidir. Dilerim ki, ülkemizde 141. ve 142. maddelerden yargılanan son sen-
dikacı ben olurum. Dünyada ve ülkemizde gelişen olaylar bu dileğimi güçlen-
dirmekte ^{dir.} 141-142 ve 163. maddelerin kaldırılmasını ardıcıl biçimde iste-
memizin haklılığı da benim bu davaya katılmamla ortaya çıkmaktadır.

~~Özellikle bu davaya katılan~~ Sayın Nabi Yağcı ve Sayın Nihat Sargın'ın. ~~İşçilerin~~
gerek Türkiye'ye gelmeden ve gerekse geldikten sonra her fırsat-
ta kendilerinin TKP ve TİP'in Genel Sekreterleri olduklarını beyan etmiş-
lerdir. Ve sorgular boyunca düşüncelerinin ne olduğunu gerek Mahkemenize
ve gerekse kamuoyuna açıklamışlardır. Bununla da gurur duyduklarını söyle-
mişlerdir.

Bu dava kamuoyunda "İki komünist liderin davası" olarak da bilin-
mektedir. İşte böyle bir davada benim gibi bir sendikacının yargılanması

daha önce sözünü ettiğim sermaye çevrelerinin ekmeğine yağ sürmüştür. Onlar "İşte iki komünist lider ve onlarla birlikte yargılanan Otomobil-İş Sendikası Genel Sekreteri Celâl Özdoğan" deme fırsatını bulmuşlardır. Nitekim aynı işkolunda faaliyet gösteren, yöneticileri fanatik sağ görüşlü olan bir sendikanın gazetesinde, gerekse yine sağ görüşlü basın organlarında bu imaj işlenmiştir. Kısaca Celâl Özdoğan TKP'li'dir. Yani Otomobil-İş Sendikası yöneticileri komünisttir.

Devletin savcılarının böyle düşünmeleri son derece yanlış ve sakıncalıdır. Bu savın ne kadar yanlış olduğu dosya okunduğunda ortaya çıkıyor. Hatta dosyayı okumaya bile gerek yok. İddialara şöyle bir göz atıldığında bu yanlışlık ortaya çıkıyor.

Şimdi gelelim iddianamenin 221. sayfasında yer alan suçlamalara:

1- Benim Sayın Nabi Yağcı'nın ifadesinde adımın geçtiği söyleniyor. Savcının hayali iddialarından biri de budur. Çünkü Sayın Nabi Yağcı'nın ifadesinde benim adım geçmiyor. Sayın Nabi Yağcı'nın polis tarafından düzenlenen ifadesinin 42. sayfasında geçen Kartallı Celâl'in bana yakıştırılması ancak çok geniş bir hayal gücüyle mümkündür.

İfadede adı geçen Celâl'in ben olduğumu bana gözaltındayken de söylediler. Buna çok şaşırmıştım. Çünkü ben Sayın Nabi Yağcı'yı hiç tanımadığım gibi onun da beni tanıması mümkün değildir. Ben sorgumun 7. sayfasında konuya yukarıda belirttiğim gibi açıklık getirdim. Sonra Sayın Yağcı'nın söz konusu ifadesine baktığımda savcılığın nasıl bir önyargı içinde olduğunu anladım. Çünkü ifade de soyut olarak "Celâl" isimli birisinden üç satırla bahsediliyordu. Ama savcılığın iradesi açık. "O Celâl mutlaka Celâl Özdoğan'dır..."

Böylelikle savcılık dosyada olmayan bir kanıtı iddianamede var gibi göstererek görevini suistimal etmiştir. Ayrıca Sayın Nabi Yağcı mahkememiz önünde suçsuz insanlara hazırlanan senaryoda rol verilmek için kendisine nasıl eziyet ve işkence yapıldığını ve tüm bu dayatmalara karşı oynanan oyunları bozduğunu açık seçik hiçbir kuşkuyla yer vermeyecek şekilde anlattı. Benim bu konuda söyleyecek fazla sözüm yok.

Ancak bizim üzerimizde oynanan oyun burada da kendini gösteriyor. Peki Sayın Nabi Yağcı'nın polis tarafından düzenlenen ifadesinde benim ismim geçti. Sendikamın eski Genel Sekreteri Sayın Sami Ataç ne için gözaltına alındı? Celâl ile Sami kelimeleri arasında hiçbir benzerlik olmamasına karşın. Amaç belli hedef ben değil gelişen, güçlenen Metal İşçilerinin, işçi sınıfımızın umudu, gözbebeği olan Sendikam Otomobil-İş ve onu oluşturan binlerce üye.

2- Savcılık şaşırtıcı iddialarına devam ediyor. Ben üyesi olmaktan onur duyduğum, 1980 Temmuz ayında faşist katillerce öldürülen Kemal Türkler'in Genel Başkanlığını yaptığı DİSK'e bağlı MADEN-İş Sendikasının üyesiymişim.

Acaba 12 Eylül Öncesi yasal faaliyette bulunan Maden-İş Sendikasına üye olmadan önce savcılara mı sormam gerekiyordu?

12 Eylül 1980 Öncesi işverenler bugün Sendikam Otomobil-İş'e yapmak istedikleri gibi Maden-İş Sendikasına üye olanları işten atıyor, sendikanın işyerinde yetkili olmaması için çalışma ve insan haklarını en kaba biçimde ayaklar altına alıyorlardı. İşverenlerin MADEN-İŞ Sendikasına karşı bu tutumlarını anlamak mümkün, ama ya savcılar!

Ayrıca ben yalnızca üye değil o sendikanın işyeri temsilciliğini de yapmıştım. Bunu suçlama kanıtı olarak getirmek mümkün değildir.

3- Suçlamalar devam ediyor. Maden-İş'in Pendik ve Gönen'deki eğitim seminerlerine katıldığım söyleniyor. Tam 5 DGM savcısı bir sendikacının eğitim seminerine katılmasını, kendisini geliştirmesini, temsil ettiği işçilerin hak ve çıkarlarını daha iyi nasıl koruması gerektiğini ve sendikal yasaları öğrenmesini suç olarak görüyor ve TKP üyeliğine kanıt sayıyor. İnanılması bile zor.

4- Savcılık devam ediyor: Nihat Tokmak, Mehmet Karaca, Ekrem Aydın, Halit Erdem'i tanımam TKP üyeliğine kanıt olarak getiriliyor.

Şimdi savcılığa bu kişileri ben tanıtayım.

Bir kere Nihat Tokmak diye birini tanımıyorum. Ben düzelteyim. Aslında savcılık Murat Tokmak'tan bahsediyor. Murat Tokmak T.Maden-İş Sendikasının Örgütlenme Daire Başkanı'dır. Mehmet Karaca ise büyük işçi önderi Kemal Türkler öldürülmeden önce aynı Sendikanın Genel Sekreterliğini, daha sonra ise Genel Başkanlığını yapmıştır. Ekrem Aydın aynı sendikanın Hukuk Dairesi Başkanı'dır. Halit Erdem ise Eğitim Dairesi Başkanı'dır. Ve ben bu kişileri Sendikanın yönetiminde iken aynı sendikanın yetkili ve örgütlü bulunduğu NETAS işyerinde işyeri temsilciliği yapmıştım. Şimdi benim bu kişileri tanımam mı, yoksa tanımamam mı, doğaldır? Bir işyeri temsilcisi düşünün ki, sendikasının yürütme kurulu üyelerini tanımasın?

Temsilcisi bulunduğum Sendikanın Yöneticilerini tanımam suç değildir. Savcıların, İçişleri Bakanının, Adalet Bakanının, Başsavcının isimlerini bilmemesi, tanımaması yadırganacak bir olaysa, benim de yöneticilerimin isimlerini bilmemem, tanımamam ancak yadırganır. Sendika temsilcisi olarak yöneticimin ismini bilememem, tanıyamamam üstelik ayıptır, eşyanın tabiatına aykırıdır. Ama savcılık herkes suçlu doğar, suçlu yaşar ve suçlu ölür ilkesinden kalkarak her yerde suçlu görüyor. Bunun başka bir izahı olamaz.

5- İfademin 6. sayfasına bakıldığında bana bir sorunun sorulduğunu ve benim de bu soruyu yanıtladığımı göreceksiniz. Bana TKP'nin varlığını duyduunuz mu, diye soru sorulmuştu. Ben de 1976-1977 yılları arasında böyle bir partinin varlığını duyduğumu, son günlerde KUTLU ve SARGIN'ın yurda

dönüşleriyle ilgili olarak basından okuduğumu, bazen de sendikaya bu parti-
nin yayınlarından postayla geldiğini beyan etmiştim. Ve savcılık hemen
bu beyanlarımı TKP üyeliğine kanıt olarak saymış. Kabulü mümkün değil.

6- Behice Boran'ın cenazesine katılmam da TKP üyeliği sayılmış.

Benim bu davaya dahil edilmemin nedenlerinden biri olarak da yaşamı-
nı ülkemiz demokrasisine, barışa, işçi sınıfının haklı mücadelesine ada-
mış saygın ve onurlu insan Behice Boran'ın cenazesine katılmam gösterili-
yor.

Bu iddianameye yön veren felsefe insan olmanın erdemlerine de düş-
manca bakmaktadır. Burada bunun detaylarına girmeyeceğim. Ancak T.B.M.M
önünde devlet töreniyle kaldırılan cenazeye benim katılmam iddianameye
geçirilerek mahkemeye getiriliyor. Bu, çaresizlikten başka birşey değil-
dir.

Peki savcılık aynı suçlamayı neden Başbakan ÖZAL'a, o sırada T.B.M.M
Başkanı olan KARADUMAN'a getirmiyor? Savcılık art niyetlidir.

7- Dehşet suçlamalar devam ediyor.

Benim T.Otomobil-İş Sendikası Genel Sekreterliğine getirilmem suç
sayılıyor. Ben Otomobil-İş Sendikası Genel Sekreterliğine getirilmedim.
İşçi arkadaşlarım tarafından gizli oy-açık sayımla seçildim. Savcılık söz-
lerine dikkat etmelidir. Binlerce insanın oylarına hakaret etmemelidir.

Sayın Nabi Yağcı ve Sayın Nihat Sargın'ın titizlikle üzerinde dur-
duğu gibi iddianame sürekli olarak YAKALANMADAN söz etmektedir. Nasıl
olurda gece yarısı bir operasyonla eşinin ve çocuklarının yanından alınan
bir insan yakalanır. Kaldı ki, ben ne bir suçtan ya da eylemimden dolayı
ne firar ettim, ne de yasalardan, kolluk kuvvetlerinden kaçmadım. Yakalama
kelimesinin sıkça kullanılması dahi bizlere karşı iddianamemizi hazırla-
yanların ya da hazırlatanların düşmanca tavrını sergilemektedir.

Sayın Yargıçlar,

İşte ben bu iddialarla, evimden alınarak 15 gün gözaltında tutuldum.
Sendikamdan ayrı kaldım. Hem de ne zaman gözaltına alındım? Üyelerimizin
ekonomik çıkarlarını biraz daha yükseltebilme amacıyla EK ZAM talebimizin
hayata geçmesi için İşveren Sendikası MESS'le yapacağım toplantı öncesi!...
Ve şimdi de tam MESS'le binlerce üyemizi ilgilendiren toplu sözleşme döne-
mi sırasında mahkum edilmek isteniyorum. Oysa asıl mahkum edilmesi gereken
anlayış beni buraya sanık yapan anlayıştır.

Demokrasi istemek suç değildir. Çağdaşlık görevidir.

Sömürüye karşı çıkmak suç değildir. İşçilik görevidir.

141-142 ve 163. maddelerin kaldırılmasını istemek suç değildir.

Demokratlık görevidir.

Örgütlenme özgürlüğü istemek suç değildir.

Ülkemizde komünist partisinin kurulmasını istemek suç değildir. Çoğulcu demokrasinin gereğidir.

Sendikal hak ve özgürlüklerin önündeki engellerin kaldırılmasını istemek suç değildir. Sendikacılık görevidir.

Behice Boran'ın cenazesine katılmak suç değildir. İnsanlık görevidir.

Bu saydıklarım T.C.K'nun 1 ve 2. maddelerine göre de suç değildir. "İşlendiği zaman suç sayılmayan bir fiilden dolayı kimseye ceza verilemez", "ceza yasasında açıkca suç sayılmayan bir eylemden dolayı kimse cezalandırılmaz".

Daha önceki ifadelerimde de belirttiğim üzere TKP ile hiçbir bağım yoktur. İddianamede de bunu kanıtlayacak hiçbir delil getirilememiştir.

Saygılarımla.

CELAL ÖZDOĞAN

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI